

Durmitor Foto Album

Tri prelepa dana druženja planinara Grebena i Bukulje na Durmitoru

[Sve slike sa akcije](#)

U zagrljaj Medvedniku

U zagrljaj Medvedniku

Nedelja, 30.mart. Prelepo prolećno jutro, obećava. Sa terase gledam u plavetnilo prolećnog neba i zahvaljujem se u sebi, redom, svima...meteorolozima koji nisu promašili prognozu, ekipi koja je podržala akciju, Bogovima planina koji su stvorili to remek delo prirode gordi Medvednik. Ispijam poslednji gutljaj jake crne kafe, prenem se iz jutarnjih „zen“ misli i napokon

vidim gde sam ustvari, memljiva varošica u svom najvećem sivilu. Zgrozih se na trenutak i brže bolje potegoh za odavno pripremljenim rancem. Krećem na mesto polaska. Ekipa je već tu, čeka se samo prevoz, i on stiže, tačno na vreme. Pokret!!!

Preko Arandjelovca, gde nam se pridružuju planinari "PD Bukulje", pravac Valjevo pa onda odvajanje za Bajinu Baštu. Na pola puta do te prelepe varošice nalazi se planinarski dom „Debelo brdo“ . Tu je i start naše današnje pustolovine. Makadamskim putem pored doma krećemo ka Jablaniku, vrh koji nipošto netreba zaobići kada god vas planinarenje nanese na ovu stranu. Zalazimo u šumu ispod samog vrha i tu nailazimo na proplanak pun sremuša. Koristimo poklon majke prirode i beremo po koji list. Lep je osećaj kada nešto što uzbereš možeš odmah i da pojedješ, pesticide free. Poneko je nabrao i koji st ruk više, tek da se nadje na sutrašnjoj trpezi...

Nastavljamo dalje, još poslednji uspon i već smo na vrh Jablanika. A tu, neopisivo, eksplozija prolećnih boja. Sa vrha se pružaju ogromne livade koje se nastavljaju šumom. U daljini se već nazire veličanstveni Medvednik i ostali vrhovi Valjevskih planina. Neki se jasno vide, dok su drugi u blagoj izmaglici. Igra svetlosti, sunce se već uveliko zaputilo ka zenitu. Tu, na Jablaniku pravimo predah, fotografišemo okolinu i veselo društvo. Većina vadi ponešto iz ranca, valja nadoknadi kalorije. Nakon polusatne pauze krećemo dalje. Put nas vodi severozapadno, preko prostrane livade pa u šumu. Dole, niz šumu posle nepunog kilometra izlazimo na put koji vodi ka našem današnjem cilju. Tu se prikuplja grupa koja se poprilično razvukla. Pojedini jednostavno nisu želeli da napuste prelep vidik koji ih je dočekao na Jablaniku te su ostali da još koji minut upijaju svaki detalj koji se u daljini gubio u beskrajnom plavetnilu neba, prošaranog tek po kojim cirusom.

Putem ka Medvedniku ostavljamo sa leve strane Miljački vis, vrh koji bismo rado popeli da nam vreme nije ograničavajući faktor, i napokon stižemo na ravne livade gde pravimo još jednu pauzu ne bi li se grupa u potpunosti prikupila. Ravne livade je mesto pod samim Medvednikom odakle počinje strmi uspon pravo do vrha grebena. Grupa se prikupila. Vršimo kratku pripremu, upozoravamo da je staza do vrha

izrazito strma i da, posebno stariji planinari ne forsiraju do vrha nego da što češće odmaraju. Pokret! Strmina, velika. Čini se nikad kraja. Mnogi gundjaju, pojedini nemaju snage ni za to. Samo ćute i penju, korak po korak. Ponavljam im da dovoljno često prave odmor i da će, kada izadju na vrh biti nagrađeni nesvakidašnjim vidikom. Nastavljam i stižem medju prvima gore. Iako umoran žurim po grebenu do krajnje severozapadne tačke i konačno se, iz šumom obraslog vrha, otvara vidik...Mea culpa!!! Kao u planinarskom snu, dokle god dopire vidik sve sam vrh do vrha. Ponosno stoje okupani prolećnim suncem tu gde su i nastali pre mnogo miliona godina. Eksplozija prolećnih boja dodatno ih ukrašava, kao da sami po sebi nisu dovoljno lepi. Tornička Bobija, svojom gordošću, ističe se medju njima. A dole, u podnožju Zavojšnica vijuga oko Medvednika i grli ga kao da želi da ga zadrži samo za sebe.

Opijen prizorom okrećem se i vidim da su stigli i ostali. Neka čudna tišina obavila je vrh. Čuje se samo huk prirode. Medju nama, tek po koji žamor naruši taj trenutak blagostanja koji vidik pred nama pruža. Ostali bi, čini mi se, beskonačno da uživamo u njemu ali putešestvije nas vodi dalje. Treba se bezbedno spustiti dole u podnožje na put koji nas vodi ka izvoru Kedina voda. Dogovaram se sa ekipom koja mi inače pomaže od početka u bezbednom vodjenju grupe i krećemo sa spustom. Strmo, klizavo, malo stene, malo blata, pokoje oboreno stablo, čisto da još malo oteža ionako težak spust. Posle

dobrih pola sata eto nas na putu ka Kedinoj vodi. Odatle pa sve do planinarskog

doma Krušik gde je i bio cilj našeg nedeljnog druženja vreme je proteklo u sumiranju utisaka sa prethodna dva vrha. Palo je tu jo

š fotografisanja, imalo se šta videti usput. Kod doma poslednji odmor, domaćin doma obezbedio nam je (pojedinicima uključujući i mene prekopotrebnu) kafu i čaj. Kafa je popijena, provereno je još jednom da li su svi tu, da li kome nedostaje šta od opreme (pošto je pri spustu bilo malo klizanja i padova) i krenulo se put kombija koji su nas čekali kilometar i

po niže.

Rezime akcije: svi srećni, svi zadovoljni. Vreme nam je išlo

na ruku, priroda nam se otvorila u svoj svojoj lepoti, bezbednost je bila na najvišem nivou. Akcija uspela u potpunosti.

Do sledećeg putešestvija...pozdrav...

P.S. Na kraju svega posebno bih se zahvalio Rokiju i Čoli na nesebičnoj pomoći pri organizovanju ove akcije jer, bez njihove podrške bilo bi puno teže održati kompaktnost grupe i bezbednost na stazi. Momci, hvala vam!!!

Pogledajte slike sa ove akcije